

Alle har brug for et socialt liv

Den smukke, men sadistiske, sygeplejerske er ny i byen.

"Hvordan går det?" spørger den ældre anæstisygeplejerske sin veninde. De har vagt på hospitalets skadestue og får tiden til at gå med lidt hyggesnak. "Det er som om du har været i perlehumør hele dagen, er du ved at falde til her i byen?"

"Jo tak," svarer den smukke, men sadistiske, sygeplejerske som er veninde med anæstisygeplejersken, "nu synes jeg virkelig jeg er ved at få styr på det, det var jo lidt ensomt i starten." Hun smiler distræt frem for sig.

"Er du begyndt at gøre bekendtskaber?"

"Mmmh."

"Du har måske fundet dig en fyr?"

"Måske, det er lidt for tidligt at sige noget om endnu."

"Det lyder lovende! Der er kønne, unge læger her på hospitalet. Er det noget i den retning?"

"Slet ikke."

"De har ellers er godt øje til de nye, jeg har set flere af dem kigge langt efter dig. Du er jo nærmest en konkurrent til os andre."

"Jeg er jo lidt genert," svarer den smukke, men sadistiske, sygeplejerske, "det ved du godt."

"Du kan da få hvem som helst, og så genert er du åbenbart heller ikke."

"Åh, du smigrer, men okay, vi havde en pragtfuld nat!"

Den smukke, men sadistiske, sygeplejerske smiler endnu mere og får hektiske pletter på kinderne, "men jeg er lidt flov over det."

"Hvorfor dog det?"

"Jeg gik i en klub for singler i går og fandt en fyr, det har jeg aldrig gjort før."

"Pragtfuldt, det er da ikke noget at være flov over. Hvordan er han?"

"Utroligt sød og utroligt flot. Han er høj, med krøllet hår, faktisk ligner han Robert Redford. Vi tog hjem til mig, og det var vidunderligt. Han lovede at holde sig i nærheden."

Den ældre sygeplejerske fløjter stille, "heldige dig, så heldig har jeg aldrig været den slags steder. Fortæl!"

Men i det samme bliver de afbrudt af alarmklokken. En ambulance er på vej ind, og de to sygeplejersker løber til ankomstterminalen. Ambulancefolkene er allerede ved at køre båren ind. På båren ligger en nøgen mand og vrider sig i smerte.

"Hvad har I her?"

"Ved ikke," svarer ambulancemanden, "politiet fandt ham, han kravlede rundt i en sidegade, ingen

tøj, ingen ID, vi kan ikke få noget fornuftigt ud af ham."

Manden har røde mærker om håndled og ankler og røde striber på kroppen. Han må have fået en ordentlig omgang smæk. Hans pubeshår er brændt væk, og hans inderlår er pyntet med et mønster af små runde brændmærker.

"Du store," mumler anæstesisygeplejersken, "cigaretter, - folk er ikke rigtig kloge nu om dage."

Den tilskadekomne slår om sig, og de prøver at berolige ham, for at han ikke skal trille ned fra båren. Manden ser op på den smukke, men sadistiske, sygeplejerske med forvirrede øjne. Et udtryk af forfærdelse overtrumfer hans udtryk af smerte:

"NEJ, NEJ, IKKE MERE!!!"

Med en kraftanstrengelse trimler han ned fra båren, rejser sig fortumlet og flygter nøgen mod døren. Derpå forsvinder han ned ad gaden med et angstfyldt skrig:

"IKKE MERE!, IKKE MERE!"

Sygeplejerskerne og ambulancefolkene stirrer forbløffede efter ham.

"Det er utroligt, hvad folk indlader sig på," siger anæstesisygeplejersken senere til sin veninde, da de går gennem hospitalets foyer på vej hjem. "Den fyr var godt pyntet, skal du i klubben i aften med Robert

Redford?"

"Ved ikke rigtig," svarer den smukke, men sadistiske, sygeplejerske, "tror ikke han kommer, cykler lige en aftentur."

På vej mod cykelstativerne har den smukke, men sadistiske, sygeplejerske et tænksomt udtryk i ansigtet.

"Jeg fatter det ikke," mumler hun for sig selv, "hvordan pokker slap han fri?"